

...

Takže, na štědrý den roku 1992 jsme se Světlanou zdobili náš první americký vánoční stromek, a prostřeli sváteční stůl. Světлана ze sebe vydala to nejlepší a vše bylo vynikající, a naši hosté George a Marsha byli viditelně okouzleni. Navíc mnoho jídel ochutnali poprvé v životě, hlavně Marsha. Většina Američanů se vánočního stromku zbaví hned po vánocích a téměř nikdo podobně neslaví Nový rok. Avšak my jsme nebyli Američané a nechali si náš až do 13. ledna, kdy Rusové slaví Starý Nový rok. Cítili jsme se, jako bychom žili nadále v Rusku, což je celkem pochopitelné – naše vlast s námi byla vždy, kdekoliv jsme byli. Pochopitelně nám chyběla ruská duše, kterou v Americe navzdory sovětské diaspoře v San Franciscu nebylo možno najít. Ale to bylo stěží překvapující, protože většina sovětských emigrantů byli Židé (přesněji řečeno, Izraelité), z nichž se rázem v Americe stali „Rusové“, a kteří se americkému způsobu života kompletně „přizpůsobili“, se všemi negativními důsledky. Představitelé skutečné ruské imigrace – z první vlny po „ruské“ revoluci v roce 1917 a z druhé vlny pro druhé světové válce – buďto již vymřeli nebo se také proměnili v „pravé“ Američany. Děti mnohých z nich dokonce neuměly ani slovo rusky. A mezi představiteli tzv. třetí vlny imigrace bylo hledání ruské duše naprosto marné, protože mezi nimi skoro žádní Rusové nebyli. Byli to hlavně Židé, kteří opustili Sovětský svaz, aby se dostali do Izraele, ale z „nějakého“ důvodu skončili v USA!

Pozorovali jsme se Světlanou zvláštní jev: všichni sovětské Izraelité se nějakým obratem stali „Rusy“, kterými v SSSR hluboce pohrdali. Vrátil jsem se k tomu o chvíli později, nyní budu pokračovat příběhem novoroční oslavy. Se Světlanou jsme oslavili Nový rok sami; George a Marsha se u nás večer zastavili a poté jsme začali očekávat příchod Nového roku, jež se ukázal být plný překvapení, příjemných i méně příjemných. Oslavu jsme zahájili ještě za denního světla, volajíc našim blízkým a přátelům do Ruska a Litvy, přejíc jim šťastný Nový rok. A když novoroční noc přišla do Kalifornie, začali jsme na oplátku dostávat novoroční gratulace z Ruska a Litvy my. Takto jsme poprvé gratulovali a dostávali novoroční gratulace v rozmezí 12 hodin!

Klid, který na Nový rok vládl v Americe, alespoň co jsme mohli pozorovat v Kalifornii, byl pro nás velice zvláštní. Skoro nikdo tu Nový rok neslavil, kromě některých imigrantů. Jediná věc, čím tu slavili Nový rok, byl ohňostroj o půlnoci, kdy se na místech s dobrou viditelností shromáždili převážně mladí lidé a poté se zase rozešli domů. V televizi nebyly vůbec žádné slavnostní pořady. Vánoce, na druhou stranu, byly v USA nejvíce a nejsilněji slavené svátky, s dárky, slavnostními večeřemi a programy v televizi. Ve zkratce, oslavy, které byly v Rusku na Nový rok, tady byly na vánoce.

Je také zajímavé, že přes vánoce je v USA období univerzální dobré vůle, které ale skončí s koncem svátků: všichni si navzájem dávají dárky, snaží se být pozorní a chovat se lidsky a přátelsky, zatímco po zbytek roku je „milovaný soused“ vnímán jen jako potenciální zdroj zisku. Jistě, ne všichni Američané jsou takoví, ale pro

drtivou většinu jsou osobní zájmy na prvním místě. Byl jsem svědkem velkého množství potvrzení tohoto stavu a slavná fráze “nic osobního, je to jen byznys” je široce používána jako motto a nástroj jednání. Takže, na vánoce si lidé na jeden den dovolí být lidskými bytostmi a po zbytek roku ne, ale i přesto se považují za velmi dobré lidi a jsou hrdí na to, co ten den udělali.

Jsou hrdí, že rozdají nějaké jídlo hladovým lidem, a že rozdají jim nepotřebné oblečení lidem, kteří je potřebují, a podobný druh věcí, ale nemyslí nebo se pokoušejí nemyslet na to, že hladové dítě chce jíst i těch zbývajících 364 dní v roce. Tento psychologický trik jim dovoluje ukolébat svědomí, v případě, že nějaké mají. Absolutně žádné výčitky svědomí! Člověk s klidem dožene děti k žebrání a pak jim zařídí jednou za rok oběd zdarma, a všem o tom hrozně hrdě vypravuje. Bohužel, to je druh mentality, který většina Američanů má: být skutečně naživu jen jeden den v roce...

Mimochodem, podle Juliánského kalendáře, Nový rok začal být slaven v zemích Moskevské Tartarie v noci z 31. prosince na 1. ledna teprve, když Petr I. (1672-1725) tento kalednář v roce 7208 slovanské chronologie ve svém státě zavedl. Do té doby Slovansko-Árijský Nový rok začínal 22. března (ale byl slaven 1. března), což není náhoda, protože je to den jarní rovnodennosti! Navíc, při změně Slovansko-Árijského kalendáře na Juliánský Petr I. také změnil jména měsíců ze slovanských na západoevropské, zjevně bez vědomosti toho, že slovo “December” přeloženo do ruštiny znamená “**desátý měsíc**”, nikoliv dvanáctý, což znamená, že Nový rok začínal v březnu i v západní Evropě!

Takže, navíc k zavedení juliánského kalendáře a tím okradení Slovano-Árijců o tisíce let jejich velké historie, Petr I. udělal ještě jednu podlou věc. Posunul začátek Nového roku podle pravidel měsíčního kultu. Je zajímavé, že předtím byl Nový rok slaven 1. března dokonce i podle juliánského kalendáře. Jinak by jeho tvůrci nedali některým měsícům numerické jména, počítané od začátku roku v březnu – sedmý, osmý, devátý, desátý (*September; October; November; December*). Takže, cokoliv bude kdokoliv tvrdit, naši předkové oslavovali Nový rok 1. března (podle současného kalendáře). Loučili se se zimou a vítali jaro, a bylo to doprovázeno masopustem na začátku března, což byl přesně začátek nového roku.

Navzdory tomu, že veškeré tradice masopustu pocházejí z “pohanských” dob, církev dělala co mohla, aby i tento svátek zabalila do křesťanského obalu, ačkoliv jsou to čistě védické svátky zasvěcené slunci, a dokonce koláčky-placky, které jsou jejich nezbytnou součástí, reprezentují slunce a triumf života. Rozpor mezi křesťanstvím a védickou kulturou našich předků se stane ještě zřejmější, pokud budeme věnovat pozornost faktu, že první je řízen a organizuje všechny své svátky podle měsíčního kalendáře, kdežto druhý – podle slunečního kalendáře, který naši předkové užívali. Fakt, že Petr I. přesunul oslavu Nového roku na 1. ledna, jasně ukazuje, čí zájmy sledoval. Časové oddělení novoročních oslav a masopustu také sloužilo jako nástroj, který lidi nutil postupně zapomínat pravou podstatu těchto lidových slavností a tím zrychloval zotročování volného ducha ruských lidí!...

Navíc k svátečnímu stolu a gratulacím od našich rodin a přátel oslavili jsme se Světlanou příchod roku 1993 prací v Kosmu. Většině lidí přijde zatěžko pochopit, jak někdo může cestovat v kosmu bez toho, aniž by se v něm pohyboval. Je to jen stěží překvapující, protože sociální parazité udělali vše pro to, aby tato myšlenka nikoho nenapadla, velmi dobře vědíc, že podobné věci jsou možné a skutečné. Namísto toho mezi masy rozšířili falešné myšlenky a koncepty pomocí metod, o kterých prohlašují, že jsou nemožné a neexistují! Tento trik jim dovolil konat jejich špinavé dílo absolutně beztrestně. Ruský spisovatel Ivan Jefremov ukázal tento druh věcí v knize „Hodina býka“¹, popisujíc ostrov, který obyvatelé planety nemohou vidět, ale příchozí ze Země ho vidí bez problémů. Neviditelný ostrov je symbol manipulace vědomí mas, kterou parazitické síly úspěšně využívají.

Skrze různá “spirituální” učení byla lidem velmi úspěšně implantována myšlenka **astrálního cestování** jako jediné věci, které může lidská bytost dosáhnout, kdy lidský duch opustí tělo a pohybuje se v rámci planetárních úrovní. Ve skutečnosti je samotný termín “astrální cestování” chybný, zvláště když “učitelé” začnou mluvit o cestování “astrálního těla”, což je samo o sobě absurdní, protože astrální tělo (třetí materiální tělo ducha) nemůže cestovat samo o sobě, je to nedílná část celku, který nazýváme duchem či duší.

Lidský duch může mít jedno, dvě, tři, čtyři atd. těla, která všechna dohromady formují to, co nazýváme lidským duchem nebo duší. Čím více je člověk duchovně vyvinutý, tím větší počet těl formuje jeho ducha. Avšak nezáleží na tom, kolik těl duch má – jedno nebo sto – duch opustí tělo se všemi svými těly najednou; nemohou nikdy “fungovat” na rozdílných místech. Duch opouští fyzické tělo se všemi svými těly zároveň, bez jakéhokoliv dělení! Dezinformace pochází od indických učitelů, kteří dostali od Rusů, Bílých učitelů ze severu, základní koncepty Slovansko-Árijských véd. Později záměrně vše zkreslili a pohádky o astrálním cestování Indů-jogínů se začaly široce šířit světem!

Celkem nedávno jsem narazil na článek V. A. Rybnikova “*Védické pravoslavi jako systém vnímání světa a základ slovanské duchovnosti*”², ve kterém autor poskytuje velmi zajímavou interpretaci slova, jež přímo indikuje spojení mezi Izraelity a jejich prapůvodní vlastí – Dravídií (nyní Indií). Mnozí zřejmě začali uvažovat, o jakém tajném slově bude řeč. Vůbec ne, slovo je obecně známé po celém světě, a je to slovo ... **JOGín!** Takže, kde je zakopaný pes? Nu v tom, že pokud slovo přečteme zprava doleva, jak to dělají Židé, vyjde nám slovo **GOJ!** A **góji** (gojímy) nazývají Izraelité všechny ne-Židy. Ale podívejme se na další fakta. Za prvé, podle Slovansko-Árijských Véd naši vzdálení předkové rozdrtili vojska následovníků měsíčního kultu Kali-Ma (Černé matky), stalo se to během druhé árijské výpravy do Dravídie. Za druhé, předkové moderních Izraelitů také nazývali lidi bílé barvy kůže **góji**. Zatřetí, byli to právě gójové-Rusové, kdo do Dravídie-Indie Slovansko-Árijské Vědy přinesl, a právě proto Drávidové, lidé Naga a předkové Izraelitů nazývali Bílé učitele **góji!** Avšak s jednou odlišností: stoupenci kultu Kali-Ma deportovaní z

1 Ivan Jefremov: Hodina býka. Vydala také Mladá fronta, Praha 1973.

2 Вѣдическое православие, как системное мировоззрение и основа славянской духовности

Dravídie-Indie do “země umělých hor” (starého Egypta) stále toto slovo čtou zprava doleva – **goj**, ale kmeny Drávidů a lid Naga, kteří v Dravídii-Indii po druhé árijské výpravě zůstali, změnilí směr čtení a začali číst zleva doprava, a slovo **goj** se proměnilo v **jog(in)**! Takže, dokonce analýza původu všem známého slova *yogi* (jogín) indikuje, kde se nacházela vlast Izraelitů a kdy ji opustili!

A nyní je čas vrátit se zpět k samotnému jevu. Už jsem z různých úhlů pohledu vysvětlil, že má metoda práce v kosmu nemá nic společného ani s astrálním cestováním, ani s opuštěním fyzického těla. Je to systém, který jsem vytvořil sám a nemá nic společného ani s východními učenými, ani s jakýmikoliv okultními systémy popsány i v těch nejtajnějších knihách. A věc není v tom, že bych se považoval za lepšího a vyššího než kdokoliv jiný, ale v tom, že se můj systém fundamentálně liší od všech ostatních: nevznikl výsledkem úpravy nebo odladění něčeho již známého!

Stalo se, že jsem uspěl ve vytvoření vlastního systému a nerozumím tomu, proč to mnohé tak irituje, přesněji řečeno, příčinu chápu, ale je mi smutno, že závist lidem zakrývá oči... ale, to už je jiné téma. Metoda, kterou jsem vytvořil, nevyžaduje dělení vědomí na větší či menší části, únik ducha z fyzického těla nebo něco podobného. Náhodou či ne, uspěl jsem v nalezení principiálně nové metody fungování lidského vědomí! Kvůli zřejmým důvodům nebudu popisovat její podstatu, ne proto, že bych k tomu neměl co říct, ale protože nechci sociální parazity nasměrovat správným směrem, byť čistou náhodou. Řeknu jen tolik, že když jsem svůj systém dopracoval na určitou úroveň, první a poslední bytost, která byla svědkem mého konání, Terriy, se mě zeptal, zda si uvědomuji, čeho jsem právě dosáhl. Po obdržení souhlasné odpovědi řekl, že můj objev je objevem kosmického významu! To se stalo v roce 1987. Od té doby jsem svůj systém podstatně vylepšil a až dosud funguje bez zaškobrtnutí. Takže, je to skutečně můj systém: nikomu jsem jej neukradl, “nevylepšil” žádný stávající, ani jsem jej nedostal od mimozemšťanů, “vyšších sil” nebo od “kosmického vědomí”. Tak to je! Je v tom nějaký zločin? Zdá se, že mnoho lidí přijímá velmi negativně fakt, že jsem to byl já, člověk, kdo systém vytvořil, což je opravdu zarážející. Mám dojem, že by měli radost, pokud bych se prohlásil za Boha, nadčlověka, kanál vyšších sil apod., ale pokud jasně deklaruji, že **nejsem** Bůh, **nejsem** nadčlověk, ale jen lidská bytost, které se podařilo odhalit některá tajemství vesmíru, jsou naplněni pobouřením a odmítáním.

Avšak necítím se kvůli tomuto stavu ani hůře, ani lépe. Věc netkví v mé lhostejnosti k lidem, ale v mém jasném uvědomění, že sociální parazité vždy měli a budou mít lokaje, kteří za kousek chleba budou připraveni vykonat jakékoliv příkazy svých pánů. A i když některé z nich parazité tím či oním způsobem zlomili, a je mi jich líto, nikdy to v mých očích nebude ospravedlnění podlosti a zrady, bez ohledu na to, jaké důvody těmto činům předcházely! Zlomeného člověka je možné chápat, ale ne ospravedlňovat. To je má pozice a mé přesvědčení, ať se to někomu líbí, či ne.

Takže, mnou vytvořený systém dovoluje svému nositeli pracovat všemi úrovněmi vědomí současně, při plném vědomí fyzického těla, kdy prakticky v jakémkoliv bodě prostoru (vesmíru) jde vytvořit další fyzické tělo (těla), která se jeví

prodloužením mého fyzického těla (mě) na Midgard-zemi. Tímto vznikají téměř neomezené podmínky pro práci v Kosmu. Omezení se mohou objevit, jen pokud se můj mozek při řešení toho či onoho problému přestane “otáčet”, což se zatím nestalo a doufám, že nikdy nestane. Rozumím velmi dobře, že i tato celkem obyčejná slova zřejmě u mnoha čtenářů vyvolají vír pochybností. Rozumím reakcím tohoto druhu. Podle zdravého rozumu by se zdálo, že by bylo lepší o těchto věcech nepsat, ale ... v takovém případě bych pro ulehčení svého úkolu musel psát lži, jež by byly stravitelné pro všechny, a to je pro mě nepřijatelné. Jsem si naprosto jist, že jakýkoliv vyšší princip nikdy neospravedlňuje lež, protože to je trik sociálních parazitů. A nemůže existovat “vhodná” lež bez ohledu na to, jak vysokými cíly je zdůvodněna. Proto, když zvažuji některá fakta mé biografie, která by byla pro nepřipraveného člověka komplikovaná na přijetí, buďto o nich nepíši vůbec, nebo píši vynechávky, což umožňuje zachovat integritu vyprávění. A může být, že jednoho dne se v mé biografii objeví místo teček slova, ale ... ten den ještě nenastal.

Takže, novoroční noc jsme strávili prací ve Vesmíru, což po naší práci zde na Zemi byla a je ta nejdůležitější věc v našich životech. Avšak čím jsme se při práci ve Velkém Vesmíru dostali dále, tím častěji jsme se museli vracet k čistě pozemským záležitostem. Osud naší malé planety na okraji galaxie se ukázal být úzce propleten s osudem Vesmíru tím nejneuvěřitelnějším způsobem! Nemluvím zde o filozofickém konceptu, že každý atom má vliv na osud Vesmíru, vůbec ne. Zdaleka ne každý atom, planeta či galaxie ovlivňuje osud dalších atomů, planet, galaxií poblíž, nemluvě o Velkém Vesmíru. Díky zdánlivě neuvěřitelným okolnostem se naše Midgard-země ocitla v samotném centru událostí, na nichž závisí osud celého Velkého Vesmíru!

Ve snaze uklidnit ty nejbouřlivěji rozhořčené musím říct, že onen tajemný moment není jakýmkoliv způsobem spojen s mou osobou, pokud by mě chtěli “chytit” na touhu sebe-zveličování. Nemám to vůbec zapotřebí. Ti, kdo vědí, kdo a co jsem, vědí, a nechystám se nikomu nic dokazovat, to také nemám zapotřebí, bez ohledu na to, jak tvrdě se parazité pokoušejí přizpůsobit mě jejich konceptům. Ale to neznamená, že nechám někoho jiného chrlit pro ně snadné potoky lží, ke kterým parazité nemají žádný důvod, kromě jejich vlastního strachu z bezmoci cokoli změnit a zastavit! ..

V lednu 1993 jsem odjel ze San Francisca do New Yorku. Cílový bod mé cesty však bylo malé městečko ve státě New Jersey. Pozval mě k sobě domů Dan Hartman. Stal se mým pacientem koncem dubna 1992, když přijel do San Francisca poté, co se o mně dozvěděl od jiného mého pacienta. Ukázalo se, že je to velmi příjemný člověk, bez jakýchkoliv náznaků “hvězdné nemoci”, navzdory faktu, že ve světě hudby byl velmi známý: zpíval, psal písně a produkoval. Ukázal se být na můj vliv velmi citlivým a o nějakou dobu později se rozhodl podstoupit má sezení. V San Franciscu zůstal asi měsíc; načež odjel zpět do New Jersey a v práci s ním jsem pokračoval na dálku.

Podepsal jsem s ním kontrakt, který stanovil platbu ve třech fázích. První část mi Dan poslal, o druhé jsme se dohodli, že mi ji zaplatí, až dorazím. Jel jsem tedy na

deset dní do New Yorku, abych s ním provedl další šňůru sezení. Potkali jsme se na letišti JFK a odjeli do městečka poblíž New Yorku, kde měl velký dům v lesích. Jako správný hostitel mi ukázal svůj dům a nahrávací studio vybavené tím nejlepším v té době dostupným. Studio bylo jeho pýchou a cítil jsem, že hrdost pramení z jeho duše a ne z touhy se ukázat, ačkoliv ho tehdy stálo pěkně kulatou sumu – okolo čtvrt milionu dolarů...

Když jsem u něj byl, byl jsem zavázán dělat pouze jednu věc – jednou denně s ním provést léčivé sezení, a zbytek času patřil mně. Takže, vydal jsem se ven na průzkum prostředí a najít obchod s potravinami, což se ukázalo jako nelehký úkol, protože domy zde byly roztroušeny poměrně daleko od sebe mezi lesy. Když jsem se potuloval lesem nějaký čas, narazil jsem na malé potraviny a nakoupil, co jsem potřeboval. Dan byl pohostinný člověk, ale nebylo mým zvykem šťourat se jiným v ledničce a brát si cokoli, co jsem potřeboval. Mimo to, naše stravovací návyky se lišily a nepovažoval jsem za taktní chtít po Danovi, aby mi kupoval, co jsem chtěl – raději jsem si to kupoval sám, bez zatěžování hostitele. Když jsem vyřešil všechny „domácnostní“ problémy, byl jsem připraven začít s prací, která zabírala větší část mého času. Věc byla v tom, že práce s Danem mi nezabrala více než půl hodiny denně. Po zbytek času jsem se ho pokoušel nevyrušovat a on dělal to stejné. Jistě, potkávali jsme se v kuchyni, ale zbytek času jsem byl ve svém pokoji a psal svou první knihu, lépe řečeno, dopisoval jsem ji. Kvůli tomu jsem si přivezl blok papírů a tvrdou podložku s linkami, kterou jsem podkládal pod papír.

Když jsem dorazil do USA, měl jsem již hotové první tři kapitoly knihy a kolem tuctu ilustrací. V létě 1992 jsem v psaní a kreslení ilustrací pokračoval. Původně jsem ilustrace kreslil na papír pomocí barevných pastelek. Fakt, že v Americe šlo sehnat pastelky všech barev a odstínů, byl velmi užitečný. Rozhodl jsem se všechny kresby sjednotit, abych čtenáři porozumění textu ulehčil tak, jak to jen bylo možné. Abych toho dosáhl, nakreslil jsem základní prvky zvlášť a poté do ilustrace jen přidával potřebné detaily, abych dosáhl žádaného výsledku. Aby mi práce šla rychleji, pořídil jsem si „světlokopírku“, což byla dřevěná bedýnka asi metr a půl dlouhá a deset centimetrů vysoká, jejíž jedna strana byla z matného plastu. Uvnitř byly žárovky, jejichž světlo bylo rovnoměrně rozptýleno tlustým mléčně matným plastem. Základní obrázek nakreslený předem se položil na povrch pod list čistého papíru a lehce se na něj překreslil. Všechno ostatní jsem kreslil dodatečně. Udělal jsem základní obrázky muže a ženy a lidské buňky, což mi umožnilo později při vytváření mnoha kreseb ušetřit mnoho času.

Takže, v polovině léta jsem se ke knize vrátil a napsal další tři kapitoly a vyrobil více než sto ilustrací. Zároveň Světlana začala přepisovat můj rukopis. Aby člověk rozuměl mému rukopisu, musel mít enormní množství trpělivosti a pronikavý talent grafologa. Někdy jsem dokonce sám musel přemítat – „Co jsem to tady vlastně napsal?!“, když jsem nějakou myšlenku zapsal ve spěchu, a ne vždy se mi na to podařilo přijít rychle. Takže, Světlana se toho nevděčného úkolu chrabře ujala, to jest, přepsat můj rukopis na stroji. Kvůli tomu jsem koupil dobrý psací stroj s obrazovkou

z tekutých krystalů, na které šla vidět skoro celá stránka, a co bylo nejdůležitější, v jednom malém obchodě jsem našel typ s ruskými písmeny!

Tak či onak, když jsem dorazil k Danu Hartmanovi, byl jsem pevně rozhodnut dokončit manuskript mé první knihy. Tehdy jsem si vůbec nepředstavoval, že napíši další knihy, tím méně, že se stanu spisovatelem a že se někomu moje „škrábanice“ budou líbit. Do té doby veškeré moje „literární dědictví“ sestávalo z psaní korespondence a blahopřání mým blízkým a přátelům a dokonce to pro mě bylo mučení! Musel jsem na malý prostor pohlednic psát přání, což mě stálo mnoho úsilí, protože mě nenapadalo nic kromě obvyklých frází: „Přeji ... zdraví ... štěstí a úspěch...“ Má duše protestovala proti psaní jedné a té samé fráze dokola jen s jinými jmény. Bylo to skutečné mučení! A mé pokusy nějakým způsobem blahopřání rozrůznit nevyústily v nic dobrého, což můj vnitřní protest ještě zesílilo.

Téměř stejné pocity mám nyní, když jsem požádán podepisovat mé knihy a napsat k tomu pár řádek. Do pár řádek nejsem schopen vtěstnat nic než nějaké banality a moje duše protestuje. Dokonce i když na něco nového přijdu, radost netrvá dlouho, protože když novinku píšete podruhé, potřetí atd., obrátí se zase v banalitu. Také ve studentských letech jsem psáním dopisů nebyl nijak nadšen; psal jsem je hlavně rodičům a trpěl ze stejného důvodu – psal jsem pokaždé skoro stejnou věc: jsem živý a zdravý, chodím na přednášky a zkoušky mi jdou. Jakmile jsem mohl volat, s psáním dopisů a pohlednic jsem přestal, protože je mnohem příjemnější hlas blízké osoby slyšet, než číst, co on nebo ona napsal(a). Shrnuto, „literární úkony“ ve mně nikdy nevyvolávaly zvláštní potěšení a nikdy bych si nedovedl představit, že budu psát knihy.

Svou první knihu jsem začal psát, protože vyvstala neodbytná nutnost. Díky tomu, co jsem dělal a dělám, zvláště po uspořádání série mých seminářů, stovky ne-li tisíce setkání s jednotlivci i skupinami mě přinutily přemýšlet o přenesení některých materiálů na stránky knihy. Zvláště po mnoha případech, kdy se materiál probíraný na mých přednáškách později objevil v psané podobě s velkým zkreslením. Takže, kniha by sloužila jako zdroj nezkreslených informací a také by mi dala možnost přestat opakovat jednu a tu samou věc tisíckrát! Avšak považoval jsem nutnost napsání knihy jako nevyhnutelné břemeno. Takže, majíc deset dní a jen jednoho pacienta, rozhodl jsem se využít volného času, abych dokončil manuskript. Upřímně řečeno, bylo pro mě vždy důležité určit si nějaký cíl, pokud jsem to neudělal, byl jsem naprosto přemožen leností. Postoj „dobrá, udělám to zítra“ mi dovolil najít si vždy důvod pro odkládání věci na nekonečné „zítra“. Jsa si vědom tohoto hříšku, vždy jsem si určil jasný cíl, pokud jsem něco chtěl mít rychle za sebou. Přesně to jsem udělal v případě knihy. Řekl jsem si, že ji musím dokončit v časovém období deseti dnů, což se mi podařilo. Vše, co jsem chtěl v první knize objasnit, jsem dotáhl do logického konce. Za deset dní jsem napsal šest kapitol knihy a vytvořil základní koncepty dalších obrázků. Při psaní jsem předávanou informaci musel omezovat, protože preferuji opírat se o materiál, který mohu dokázat ostatním. Také jsem si určil za cíl popsat celý systém, přesněji řečeno, jeho „kostru“, namísto rozmělnění na

množství malých pramínků zajímavých otázek a tím „potopení“ čtenáře v bažině informací. Takže, před mým návratem do San Francisca byl rukopis hotov!

Jednoho dne mě Dan požádal, abych zašel za jeho doktorem v New Yorku. Byl na testech, které ukázaly pokrok, což ho velmi potěšilo. Doktor se ukázal být tomu, co jsem dělal, velmi otevřený. Probírali jsme problémy Danovy nemoci a rozešli se v přátelském duchu.

Zatímco jsem byl pryč, stala se jedna důležitá událost, o níž jsem věděl, ale nemohl jsem svůj výlet za Danem odložit. Světlanin syn, Robert nebo Robka, jak jsme mu tehdy říkali, přijel koncem ledna 1993 do San Francisca. Měl tehdy čtrnáct a jeho mladý život vstoupil do období „džungle dospívání“. Americká ambasáda nedala vízum Světlanině matce, obávajíc se, že by se do Litvy nevrátila. Proto musela najít přítelkyni, která by souhlasila doprovodit Robku do San Francisca, ačkoliv jejím cílem bylo východní pobřeží, Boston, pokud se nepletu, ale nabídka na zaplacení zpáteční letenky se u ní setkala s nadšením a ... bylo to tady, Světlana mi volá a s radostí v hlase oznamuje, že Robert konečně dorazil a může si přestat dělat starosti. Jedinou nepříjemnou věcí bylo, že Robertův batoh, který obsahoval pro Světlanu věci velké sentimentální hodnoty, související s jejím otcem, se ztratil na německém letišti, když Robert přestupoval. Byla velmi rozčilená. Už přišla o jedinou videonahrávku s jejím otcem, kterou jsem nahrál, když jsem navštívili její rodinu v Litvě v srpnu 1991, a která byla později ukradena z našeho moskevského bytu. A stalo se to znovu – památné věci po jejím otci zmizely. Když jsem se na situaci naladil, neviděl jsem, že by se nešťastný batoh ztratil při přestupu. Řekl jsem Světlaně, ať požádá George, aby mi zavolal. Když mi zavolal, požádal jsem ho, ať jde znovu na San Franciské letiště vyzvednout batoh. Pokusil se vysvětlit, že je to zbytečné, protože to byl on, kdo se na letišti s ženou a Robertem setkal, a žádný batoh s sebou neměli, a jeho hledání bylo bezvýsledné. Pokusil se mě přesvědčit, že je zbytečné chodit tam znovu, a že batoh prostě zmizel, protože tyhle věci se stávají celkem často, zvláště, pokud to není přímý let. Zeptal jsem se, zda u sebe stále má lístek k batohu, a požádal ho, aby mi udělal laskavost a ještě jednou zajel na letiště a šel do ztrát a nálezů, což na mé naléhání udělal.

Představte si jeho překvapení, když batoh mezi ztracenými zavazadly našel, o čemž mě ihned, ještě ve stavu naprostého překvapení, informoval. Byl si stoprocentně jistý, že to byl z mé strany jen rozmar, a dokonce měl velké přání dokázat mi to. Mé skenování situace mě nezklamalo ani tentokrát, navzdory jistotě všech ostatních o opaku, což mi otevřeně sdělovali. Světlana mohla situaci lehce proskenovat sama, ale její emoce jí v tom tehdy zabránily. Silná touha téměř vždy poškodí rovnováhu a je pak nemožné získat přesné informace. Namísto naladení se na pravou informaci, člověk koupající se v emocích, pozitivních nebo negativních, riskuje získání falešné informace: jeho nebo její vlastní projekce situace nebo projekce „ochotně“ vytvořené a nastražené někým jiným.

Pravidlem je: člověk by při jakékoliv práci na ostatních úrovních neměl dovolit jakékoliv emoční výkyvy. To neznamená, že by se měl proměnit v necitlivého

vyčpaného panáka. Vůbec ne! Věc je v tom, že pro získání vysoce kvalitativních informací skenováním by člověk měl být maximálně soustředěn a uzavřen všemu ostatnímu na světě. Pouze tehdy je možné získat o skenovaném objektu důvěryhodné informace. Každá emoce, i ta nejpozitivnější, rozhodí člověka ze stavu soustředění; dojde k uvolnění vitální síly a vyšší těla lidského ducha jsou automaticky zablokována a enormní množství informací je ztraceno. Navíc, jsou to právě nejvyšší úrovně, které dávají o tématu nebo objektu hlavní informaci.

Takže, každá práce na jiných úrovních reality, nejen skenování, vyžaduje kompletní kontrolu nad emocemi. Mimo to, na určité úrovni vývoje mohou být emoce člověku a dokonce i přírodě nebezpečné. Silná emoční reakce může člověka rozhodit a způsobit přírodní kataklyzmata jako zemětřesení, sopečné erupce, povodně atd. Proto by měl každý, kdo dosáhl určité úrovně vývoje, mít odpovídající úroveň odpovědnosti, a ta by měla být na prvním místě navzdory emočním reakcím, které jsou morálně naprosto odůvodnitelné. Dále, přes právo na řádné a přiměřené emocionální reakce by člověk měl primární odpovědnost přiřadit důsledkům za následky svých zcela legitimních emocí! Kontrola nad emocemi je životní nutností. Čím vyšší je evoluční úroveň člověka, tím vyšší je úroveň jeho odpovědnosti a nejen za jeho skutky, ale i za jeho emoce. Člověk by měl vědět, že silná emoční reakce vyvinutého člověka světla odzbrojí a připraví ho o možnost jeho evoluční schopnosti používat. Proto se sociální parazité na všech úrovních, včetně těch kosmických, pokoušejí před útokem svého protivníka vyvést ze stavu vnitřní rovnováhy, a tím se pokoušejí blokovat použití schopností na úrovních jim nepřístupných a tím pádem jim nebezpečných. Takže, jejich drzost a provokativní chování není jen podstatou jejich existence, ale také velmi efektivní zbraní, kterou mistrovsky ovládají.

Někdy je velmi těžké udržet vnitřní harmonii a klid, ale je to nutností. V opačném případě je velmi pravděpodobná porážka, jako výsledek zablokování schopností pramenících z vyšší evolučních úrovní. Jedinou cestou z této slepé uličky je vytvoření dynamického emočního systému, kdy manifestace emocí a následné změny v emočním stavu vyústí v harmonickou změnu celého lidského evolučního systému. V tom případě k zablokování vyšších těl ducha nedojde a schopnosti vyšších úrovní jsou dostupné. Je pozorován tzv. stav „rybářského splávku“, kdy jsou všechna těla lidského ducha harmonicky nasycena proudy primárních hmot a uvolnění emocí nevyústí v blokování vyšších úrovní.

To je velmi důležitý moment, protože tehdy **nedochází k blokování evolučních schopností**, jež jsou manifestací vysokých evolučních úrovní, ani při silné emocionální reakci vyvolané akcemi parazitů. Avšak tento druh systému „splávku“ neznamená, že člověk, který ho vlastní, má právo na všechny strany nekontrolovaně přetékat emocemi. Silné uvolnění emoční energie může mít politováníhodné důsledky i tehdy. Harmonizační systém „splávku“ je bezpečnostní pojistka pro případ té či oné nechtěné emoční reakce. Jinými slovy, přísná sebekontrola je nezbytná vždy! ...

Robertův příjezd během mé absence byla svým způsobem optimální varianta. Světлана mohla všechen svůj čas věnovat svému synu a Robert měl během mé absence určitý čas na adaptaci na odlišný způsob života. Nebyl jsem jeho otec a bylo pro něj obtížné si na novou situaci zvyknout. Koneckonců, viděl mě jen pár dní a neměl čas si na mě zvyknout. Je mi líto, že jsme ho s sebou nemohli vzít, když jsme navštívili Litvu. Musel nastoupit do školy a my jsme se museli přestěhovat z jednoho bytu do druhého, a bez moskevské trvalé adresy jsme ho nemohli v žádné zapsat. Kromě toho, aktivita (lov a sabotáže) ze strany speciálních služeb, která vstoupila do aktivní fáze na konci ledna 1991, znamenala, že Robert s námi nemohl být, aniž by se dostal do jejich hledáčku se všemi důsledky, které by mohly následovat. Takže, mohl se k nám připojit až v Americe a teprve poté, co jsem získal pracovní vízum.

Deset dní na východním pobřeží uběhlo velmi rychle. Dokončil jsem rukopis knihy a byl připraven začít pracovat na jejím designu. Poslední den mého pobytu mi Dan zaplatil další sumu podle našeho ujednání a odvezl mě na letiště. Vřele jsme se rozloučili a já jsem odletěl do San Francisca.

Než se dostanu k další stránce mého života, chtěl bych dokončit příběh o Danu Hartmanovi. Byl s mou prací velmi spokojen a několik měsíců po mém odjezdu mi pravidelně volal. Ale když přišel čas a měl se rozhodnout, zda si přeje v léčbě pokračovat, rozhodl se záporně, protože mu bylo slíbeno rychlé vyléčení za podstatně méně peněz. Nabízený systém léčby nebyl v Americe autorizován, proto odletěl na Ukrajinu kde podstoupil „zázračnou“ léčbu. Po „léčbě“ se domů vrátil v kritickém stavu, ale po všem, co se stalo, se cítil špatně požádat mě o pomoc a krátce na to zemřel. Jak jsem zmínil, měl mi buďto zaplatit za čtyři měsíce mé práce nebo se mých služeb vzdát. Aby ušetřil peníze, vybral si druhou variantu – uvěřil nedůvěryhodné informaci, že na Ukrajině mu pomohou a bude to levnější.

Zdá se, že se stal obětí americké mentality, jejíž esence je zaplatit méně, kdykoliv je to možné, obzvláště pokud je nabídka zabalena do pěkného „kabátku“, jehož obsah může být prozkoumán, teprve když je „bonboniéra“ koupena. Danova „bonboniéra“ se ukázala být podvodem, ale slibovala rychlé zotavení a méně utracených peněz. Je mi líto, že jsem jeho léčbu nemohl dokončit; vykazoval velmi dobré pokroky. Nikdy jsem pacientům neřikal, že budou zdraví ihned a stoprocentně; dokonce i když jsem již měl mnoho pozitivních zkušeností s léčením typově stejných zdravotních potíží; zvláště když problém byl vážný a bylo ho nemožné vyřešit rychle, bez ohledu na to, jak moc si to člověk přál. Vždy jsem pacientům říkal, že udělám, co bude v mé moci a pokud nedojde k žádným překvapením, doufám, že všechno bude v pořádku, dokonce i když jsem si byl naprosto jistý pozitivním výsledkem a měl jsem rozsáhlé zkušenosti s daným typem problému. Teprve když je úkol hotov, mluvím o něm jako o dosaženém faktu, ale zatímco je vše v běhu, považuji za špatné dávat sliby, které jsem doposud nesplnil.

To je můj přístup, založen na odpovědnosti za to, co dělám, a dokud se událost ještě nestala, nepovažuji za správné o ní hovořit jako o hotové věci. Vždy mě dráždilo, když lidé, kteří byli schopní udělat málo a nikdy nikoho od nějaké konkrétní

nemoci neosvobodili, prohlašovali, že jsou schopni rychle a lehce vyléčit **jakýkoliv** zdravotní problém! Ale co mě překvapuje nejvíc, je fakt, že lidé se na tyto lži nechají nalákat a dokonce se ani neptají na jakékoliv důkazy! Obvykle, když je „zázračný léčitel“, který údajně zachránil mnoho lidí od strašné smrti, požádán o jeden jediný důkaz nebo jakékoliv údaje o „zachráněných“ osobách, začne obvykle zmiňovat nutnost diskrétnosti a nedostatek autority, aby o tom mohl hovořit. Situace je myslím velmi jasná, přinejmenším pro mě, a doufám, že také pro ty, kdo čtou tyto řádky...